

Oude Kring Waterschei : Eigenaar laat historisch pand verloederen.

Genk hield bouwonderneming in stand.

Vage historiek.

We waren de mening toegedaan dat het achterhalen van de historiek van de Oude Kring, die zich toch in de periode van de mijnen afspeelt, eenvoudig zou zijn, we hebben ons vergist. Bij het kadaster zei men ons dat het gebouw in 1923 werd opgetrokken, maar andere bronnen zijn formeel, het was 1913. In 1914 werd daar in de kerk priester Reyskens gewijd.

Fraters van Tilburg.

Omdat in de periode vanaf de exploitatie van de mijnen, alles hoofdzakelijk in het Frans verliep, kreeg het cultureel centrum de naam "Le Cercle", pas later werd het "De Kring". In het verhaal komen ook de nare ervaringen voor van De Fraters van Tilburg. Zij werden door de Franstalige Mijndirectie van Waterschei - omdat ze te weinig Frans kenden - geboycot en dienden tenslotte terug te keren naar Tilburg.

In 1928 was er in De Kring een café, een cinema en tot 1938 ook een kerk. De Genkse Schepen Raphaël Withofs -1889-1961- heeft De Kring in 1928 zelfs nog uitgebaat en woonde er tot

De Oude Kring te Waterschei werd niet, zoals in onze eerdere berichtgeving gemeld, in 1923 gebouwd maar al tien jaar eerder, in 1913. Het was aanvankelijk een cultuurcentrum met een kerk en een bibliotheek, later ook een café en biljartzaal, kortom de belangrijkste culturele ader van Waterschei. Of het statige gebouw na 100 jaar nog zal bestaan is, tot groot ongenoegen van personen die er mee vergroeid zijn, zeer de vraag. Sommigen die de historiek van "Le Cercle" van Waterschei kennen en koesteren, hebben de aankoop door de erfzater van de huidige eigenaar Miraise Bormans, steeds met argusogen bekeken.

Handboogmaatschappij "De Edele Handboog" hier in 1932 vóór de gebouwen. Vierde van rechts toenmalig uitbater Raf Withofs

meer p. 2

Morsum Magnificat® Professioneel

Is een periodiek dat maandelijks één of meerdere malen zowel online als in geprinte versie verschijnt. Het is totaal onafhankelijk en onderscheidt zich van andere tijdschriften wegens het dieper ingaan op het "maatschappelijke". De belangen van de burger staan aan de top, zonder politieke of andere inmenging waardoor onderwerpen behandeld kunnen worden die elders onvoldoende of helemaal niet aan bod kunnen komen, we bestrijden de corruptie, de incompetentie en het machtsmisbruik. Lezers kunnen reageren via de postbus of via e-mail.

Jaarabonnementen ²

- Online -PDF- : 80 •
 - Online sociaal -PDF- : 30 •
 - Losse nummers in kleur : 10 •
- ² BTW inclus.

Verantwoordelijke uitgever
hoofdredacteur :
Erik Verbeeck
Postadres :
Postbus 105 3600 Genk.

1945, maar van p. 1 wat er met De Kring na 1945 gebeurde is niet duidelijk, daarover is geen historiek te vinden.

Harde zakenmensen.

De bestemming van het gebouw is na de oorlog van 1940-1945 onduidelijk, ook wanneer De Kring precies verkocht is aan de -harde- zakenman wijlen Guillaume Bormans is niet meteen te achterhalen, alleen een tekening van de gebouwen uit 1973

.... Genk had dus, vanaf het moment dat zij op de hoogte waren van de illegale toestand, meteen de dienst Ruimtelijke Ordening moeten inschakelen en, zoals het in de Wet Tobback staat geschreven, een einde moeten maken aan de onwettige toestand

geeft aan dat Bormans toen eigenaar was. Het vermoeden dat, wanneer Bormans de gebouwen zou kopen, er commerciële gebouwen zouden worden opgetrokken zodat van de culturele waarden geen spaander zou overblijven, werd bewaard. Bormans wilde immers aanvankelijk de Oude Kring met de grond gelijk maken.

Geen vergunning.

In september 1995 tekent Architect Luk Peeters voor Bormans een plan, De Kring wordt een winkel met een beenhouwerij, een werkplaats en een magazijn, bomen sneuvelen en parkings verschijnen. Op 24 april 1996 plaatst Genk gelukkig een stempel op het plan met "Gezien en geweigerd", maar ondertussen heeft Bormans de bestaande conciërgewoning, waar destijds Schepen Raf Withofs nog woonde, zonder stedenbouwkundige vergunning wel tot drie kleine woonruimten verbouwd.

Kleine woningen.

Wanneer Bormans de conciërgewoning tot drie woonegelegenheden heeft

omgevormd, is evenmin duidelijk maar dat de verbouwing illegaal gebeurde is een feit. Een van de eerste huurders was Alex B, een Hongaarse jongeman zonder familie in België. Alex hield volgens bronnen, 's avonds wat toezicht op het benzinestation -Onderwijslaan- dat zo'n

twintig jaar door -nu- haarkapper Julien werd uitgebaat. Volgens informatie van de stad Genk hebben op het adres Duinenlaan 9, sinds 27 oktober 1982 quasi permanent personen gewoond, dat feit meent Genk te kunnen

verantwoorden volgens de wet van 16 juli 1992, de zogenaamde "Wet Tobback".

Bouwmisdrijf.

Door de verbouwing van de conciërgewoning heeft de eigenaar een bouwmisdrijf gepleegd, ondanks het feit dat Genk ervan op de hoogte was dat daar drie personen waren ingeschreven en het dus geen eengezinswoning meer was, werd niets tegen de niet vergunde bestemmingswijziging ondernomen, Genk heeft hier een bouwmisdrijf in stand gehouden.

Onzin.

Bij de bevolking te Genk zegt men dat zij verplicht zijn om, verwijzend naar de wet Tobback -16 juli 1992- mensen die daar om vragen, in te schrijven, maar Genk blijkt de wet niet te kennen. In die wet van 16 juli 1992 Hoofdstuk III art.16 § 2 staat ondermeer: *"§ 2. Er mag geen enkele inschrijving als hoofdverblijfplaats geweigerd worden omwille van de veiligheid, de gezondheid, het urbanisme of de ruimtelijke ordening. Ieder gezin dat om zijn inschrijving verzoekt in*

een gebouw, waar permanente bewoning niet is toegelaten om reden van de veiligheid, de gezondheid, het urbanisme of de ruimtelijke ordening, wordt echter voorlopig ingeschreven voor een periode van maximum drie jaar".

MAAR dit staat óók in dat § 2 : *"De inschrijving in de registers wordt definitief indien de bevoegde gemeentelijke overheid binnen drie maanden na de aanvraag de administratieve of gerechtelijke procedure, waarin door of krachtens de wet is voorzien, niet heeft ingezet om een einde te maken aan de aldus geschapen onregelmatige toestand "*. Genk had dus, vanaf het moment dat zij op de hoogte waren van de illegale toestand, meteen de dienst Ruimtelijke Ordening moeten inschakelen en, zoals het in de Wet Tobback staat geschreven, een einde moeten maken aan de onwettige toestand, bijgevolg een PV moeten opmaken van de bouwovertrekking en een herstellvordering instellen. Maar Genk legde de kapitaalcrachtige familie Bormans geen strobreed in de weg en ondertussen hebben zij het pand rustig kunnen verhuren en is het, wegens het ontbreken van éniġ onderhoud, een vervallen krot geworden.

De "Chef".

De familie Bormans profileert zich naar de buitenwereld toe als sociaal voelend, maar zijn dat in feite niet, tenzij uit christelijke overweging om een "aflaat" af te kopen. Zij verhuren bij voorkeur aan alleenstaande mannen op ouderdom en het komt ze nog beter uit als de huurders wat in moeilijkheden zitten, als ze dan ook nog van vreemde origine zijn, de facto de taal niet machtig zijn, is het hek helemaal van de dam, dan is het zoals met een gerecht, alle ingrediënten zijn aanwezig om door de grote -Bormans- "Chef"

gekookt te worden en, zoals het een échte chef betaamt, wordt geen tegenspraak geduld. Volgens kenners heeft de éniġe dochter van Guillaume Bormans, Miraise de aard van haar vader : "Keihard".

Rommel.

Momenteel is de Oude Kring en de oude houten barakken die zich in de tuin van het verhuurde aan de Duinenlaan bevinden, volgepropt met allerlei oude rommel, er liggen chemische reinigingsmiddelen, tapijten en onderdelen ervan, kachels, allerlei oude meubels, geisers, matrassen, stoelen, tafels, kasten, verlichting, allerlei hout zoals omljstingen, stukken van kasten, latjes en allerlei ander afvalhout, het is ongelooflijk wat die familie allemaal stockeert.

Geen aanmaakhout.

Iedereen heeft tijdens de winter van 2009 hard moeten stoken, ook één van de huurders van de zogenaamde barmhartige familie Bormans. Iedereen weet dat stoken duur is, voor een zakje aanmaakhout betaal je al vlug 2,50 tot 3,00 Euro. Toen de huurder voorstelde om wat afvalhout uit de barak op te ruimen om het te gebruiken als aanmaakhout voor de kachel, ging Miraise Bormans daar zelfs niet op in, nog liever laten rotten -want het regende binnen in de houten barakken-. Dát is de sociale instelling van de familie Bormans.

CD&V Vrienden.

Het Genks Raadslid Stijn Vangeneugden is al dertig jaar een zeer goede bekende van de familie Bormans, de vriendschap begon in de tijd dat Vangeneugden nog fervent CD&V'er was en zelfs dacht burgemeester van Genk te kunnen worden. Maar van de zo fel begeerde burge-meestersjerp kon Vangeneugden alleen maar

 meer p. 3

van p. 2

dromen. Hij geraakte dermate gefrustreerd dat de CD&V zijn grootste vijand werd en stapte uit rancune over naar het Vlaams Belang.

Dakloos.

Zoals dat bij politici schering en inslag is, kruipen deze over de rug van journalisten naar omhoog. Toegegeven, Vangeneugden gaf geruime tijd de indruk iets anders te zijn dan de rest, maar uiteindelijk bleek ook Vangeneugden een politicus. Doordat hij naar het Vlaams Belang overstapte heeft hij bij sommigen in Genk, die Stijn van kindsaf kennen, volledig zijn geloofwaardigheid verloren. Het moet ook gezegd dat Vangeneugden

Dak van het verhuurde gelijkvloers aan de Oude Kring, de huurder klaagde over een lek in het plafond waarvan de tegels afvallen ...

Huisvestingproblemen van vandaag zijn niet nieuw in Genk.

De Genkse huisvestingsproblemen van vandaag zijn niet nieuw, ook vroeger had Genk al een kwalijke reputatie op dat gebied. Had de beginperiode van de ontginning van de Kempense steenkoolmijnen al tot problemen geleid, de naoorlogse immigratiegolf zorgde opnieuw voor ernstige huisvestingsproblemen die gedeeltelijk door de werkgevers werden opgelost door enerzijds de bouw van nieuwe kosthuizen met alle comfort voor alleenstaande vreemdelingen en anderzijds door de aanleg van nieuwe wijken in samenwerking met de Nationale Maatschappij voor Goedkope Woningen. Deze nieuwe wijken waren, met hun eenvormige woningtypen en rechtlijnig stratenpatroon, in

tegenstelling tot de tuinvijken die voor WOII waren gerealiseerd, niet bepaald een toonbeeld van gezelligheid, bovendien werd in sommige gevallen gebruik gemaakt van prefab materialen, reden waarom in de jaren zestig De Bremwijk in Zwartberg werd gesloopt. De wijk Texas in Waterschei daarentegen is vandaag, anno 2010, nog steeds bewoond.

Wat de mijnindustrie echter in een bijzonder kwaad daglicht stelde waren de z.g. barakkenkampen. In 1947 werden deze door de Belgische regering verkocht aan de mijnen op voorwaarde dat ze voor de huisvesting van de immigranten en hun familie

werden ingericht. Voor Limburg ging het in totaal om 2.205 barakken in hout en asfalt papier. In de mate dat er andere woonegelegenheden beschikbaar was voor de immigranten werden deze barakken, met overheidssteun, stelselmatig afgebroken maar aangezien de Waalse bekken bevoorreed werden, duurde het nog lang vooraleer dit "kankergezweel" van de Limburgse mijnstreek opgeruimd was. In 1958 leefden er in de barakken van Genk, Lanklaar en Houthalen nog 527 gezinnen en 971 alleenstaanden. De verontwaardiging over deze manier van huisvesting was groot, zowel in eigen land als in de emigratielanden.

zijn goede vrienden Bormans heeft aangesproken om voor de

.... ik heb de toelating gegeven, u moet enkele dagen op de tanden bijten

auteur van dit artikel een dak te vinden, in feite een morele verplichting, Vangeneugden heeft -weliswaar met wederzijdse

toestemming-, ook lange periode op zijn manier gebruik gemaakt van de diensten van deze auteur of van de vroegere uitgever van Morsum Magnificat. In oktober 2009 ging de poort van barmhartigheid van Bormans open en ze verhuurden een in feite niet te verhuren kruiphokje in de Oude Kring te Waterschei.

Ongure buurt en nachtlawaai.

Niettegenstaande de vele nare ervaringen, leek het er aanvankelijk op dat de familie Bormans écht sociaal

voelend was, vooral omdat de daklozen, die een tentje graag voor een piepklein vertrekje ruilden, -na de ondertekening van een huurcontract-, overladen werden met winkelwaren, daarvoor kregen de Bormansen trouwens een schriftelijke dankbrief, óók Vangeneugden werd daarvan in kennis gesteld. Welke afspraken er ook worden gemaakt, het kan nooit de bedoeling zijn dat de grondwettelijke rechten van personen worden afgenomen. Na één maand gehoord te hebben blijkt het nachtlawaai dat in de buurt

systematisch door een feestzaal wordt veroorzaakt, de nachtrust te verstoren. Na één maand overlast werd daarover geklaagd en toen was het hek van de dam, andere goede vrienden informeerden Bormans over hun lastige huurders die het aangedurfd hadden om te klagen, óók de lokale politie heeft tegenover de Voorzitter van de vzw De Kring-Waterschei art. 458 met de voeten getreden.

meer p. 4

◀ van p. 3

Bormans beslist voor de huurders.

Toen Miraise Bormans het feestgedruis van de Blue Army on Wheels, vlak voor de woning toeliet, zonder haar huurders te kennen en de toegang tot het gehuurde drie dagen zou worden versperd met de woorden: "*ik heb de toelating gegeven, u moet maar enkele dagen op uw tanden bijten*", heeft eigenaar Bormans haar ware gelaat nogmaals getoond, "zij" beslissen voor de huurders en dit is geen alleenstaand voorbeeld.

Woning minstens ongeschikt.

Ondertussen is het duidelijk dat de verhuurders van mening zijn dat zij de lakens mogen uitdelen, diverse beloften niet hoeven in te lossen en hun pand nooit hoefden te onderhouden waardoor de verloedering en de criminaliteit in de buurt in de hand werd gewerkt -zie de artikels daarover in MM 176 en 177-. Daarom hebben de auteurs van dit artikel de Vlaamse Wooninspectie ingeschakeld en zoals voorspeld kon worden, werd de woning "ongeschikt" bevonden.

Risico voor Co-vergiftiging.

Niettegenstaande de Genkse burgemeester Wim Dries, gelijktijdig met de Vlaamse Wooninspectie, ook de brandweer haar inspectie op de brandveiligheid zou laten uitvoeren, gebeurde dat niet, toch is er minstens risico voor CO vergiftiging, maar er is ook geen enkele vluchtweg bij brand, ook de ramen zijn te klein. Het is

De Oude Kring Waterschei vandaag

-op het eerste gezicht-

dus duidelijk, dat Genk de eigenaars nog steeds de hand boven het hoofd houdt.

Inspectie RWO maant Genk.

Recent -23 juni 2010- heeft het Agentschap Inspectie RWO de stad Genk aangemaand om alsnog werk te maken van het opstellen van een PV én het alsnog inleiden van een herstellvordering, de inspectie schrijft ondermeer het volgende : "*Conform artikel 6.1.41 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening zijn zowel de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur als het college van burgemeester en schepenen bevoegd voor het inleiden van een herstellvordering. Gelet op de aard van gemelde inbreuk wordt deze best afgehandeld door de gemeente*".

Maar anderhalve maand later heeft de stad nog niets van zich laten horen, het Agentschap Inspectie RWO zal aan de stad een herinnering sturen.

Kadaster.

Buiten het feit dat Genk de ogen sluit voor de illegale verbouwing en personen op dat adres inschrijft, is er ook geen melding aan het kadaster gebeurd, daar kent men het huisnummer waar drie gezinnen wonen niet eens. Behalve dat de ambtenaar zegt dat het "huisjesmelkers" zijn,

vernemen we ook dat er sinds 1979 geen perequatatie meer is geweest en dat er toen -1979- 8.500 Bef kadastraal inkomen werd aangerekend wat sindsdien nog niet gewijzigd werd, ondermeer omdat de stad Genk nooit iets aan het Kadaster heeft laten weten, voor hen bestaat het huisnummer, waar 3 adressen werden toegekend, niet. Burgers mogen dat op zijn minst vreemd vinden. Of de ambtenaar daarmee niet het beroepsgeheim schendt is één vraag, de tweede vraag is : "betaalt de eigenaar voor dat pand wel genoeg KI?", of is hier ook sprake van de hand boven het hoofd houden van de zeer gefortuneerde eigenaars die vele eigendommen bezitten, niet alleen in Genk en omstreken maar ook in Oostende.

Vlaamse Overheid.

Wat de reden is dat de Vlaamse Overheid -Ruimte & Erfgoed- zich recent met de Oude Kring is gaan inlaten weten we niet, feit is dat op 3 augustus een ambtenaar van het "vernieuwingsfonds" de Oude Kring onder de loep heeft genomen, wat de juiste reden van het bezoek was, kunnen we niet met zekerheid zeggen. Toch hebben we het vermoeden dat de eigenaar van de Oude Kring, Miraise Bormans, om aan een sanering te ontsnappen, weer spijkers op laag water zal zoeken.

Niet afsplitsbaar?

Het Vlaams Decreet van 19 april 1995 waarin de bestrijding van leegstand en verwaarlozing van bedrijfsruimten uit de doeken wordt gedaan, zegt ondermeer het volgende:

"...1° Bedrijfsruimte: de verzameling van alle percelen waarop zich minstens één bedrijfsgebouw bevindt, als één geheel te beschouwen en waar een economische activiteit heeft plaatsgevonden of plaatsvindt. Deze verzameling heeft een minimale oppervlakte van 5 aren. Uitgesloten is de bedrijfsruimte waarin de woning van de eigenaar een niet-afplitsbaar onderdeel uitmaakt van het bedrijfsgebouw en dat nog effectief wordt benut als verblijfplaats..."

Uit goede bron vernemen we dat Bormans er zich wéér vanaf wil maken door de afsplitsbaarheid te betwisten, ergo, Bormans zou stellen dat de woning verhuurd is!

Paardenkleppen.

Het staat vast dat Genk voor de bouwvertreding de ogen sloot en voor de bestemmingswijziging nooit een PV opstelde. Het pand kreeg in de bevolkings-

Links naar websites ivm dit artikel

▶ meer p. 5

http://belastingen.vlaanderen.be/nlapps/data/docattachments/Decreet_leegstand_bedrijfsruimten.pdf

van p. 4 registers drie huisnummers, maar er is niet eens een toegangsweg, de toegang verloopt over de eigendom

is van de gemeente. Inspecteur Elke V. vraagt aan de stad Genk om alsnog op te treden, maar dat is voor zover bekend, nog niet gebeurd. De Vlaamse

dak -of het overeenhouden van de ramen in de gevel-, werden houten latten als schuine versteigers gebruikt, de ingenieur die voor deze toestanden zijn /

andere bezoekers in de buurt van het oude gebouw, onlangs werd een deur ingetrapt en hebben personen zich in de ruïne begeven. Volgens de

van anderen en er is geen erfdiensbaarheid. Het hemelwater wordt niet opgevangen en loopt deels op andermans eigendom, kortom -de ondertussen stad- Genk sloot over de ganse lijn de ogen.

Overheid -Ruimte & Erfgoed- is ook blind voor wat de bouwovertradingen aangaat. Het komt erop neer dat Genk de eigenaars de hand boven het hoofd houdt en een bouwbedrijf in stand houdt, Genk draagt in casu een stel paardenkleppen, nogmaals is duidelijk dat niet alle Belgen gelijk zijn voor de wet en het zijn vooral de gefortuneerden die daarvan profiteren

Stabiliteit in vraag.

Hoe prachtig het gebouw van de Oude Kring vroeger ook moge zijn geweest en hoe stevig het voor die tijd -1913- ook moge gebouwd zijn, des te erger is het vandaag met het gebouw gesteld, of het gebouw haar 100 jarig bestaan kan vieren is zeer de vraag. Uit het voorste deel langs de Onderwijslaan werd de vloer van de verdieping volledig uitgebroken en een belangrijke steunmuur -1- verwijderd.

Voor ondersteuning van het

haar fiat gaf zouden we toch een paar vragen willen stellen.

Burgemeester moet optreden.

Er worden door de vzw De Kring- Waterschei regelmatig -de laatste tijd steeds minder- feesten georganiseerd, ondermeer het Blue Army on Wheels festival waarvoor Bormans de toelating gaf om allerlei kraampjes vlak tegen de gevel op te stellen, onverantwoord vinden wij dat, temeer de keiharde muziek ramen en vensters deed daveren, het produceren van dergelijke trillingen zou wel eens iets in het gebouw kunnen doen bewegen, bij de werken aan de Sintjansschool worden ook regelmatig trillingen veroorzaakt die in de gebouwen duidelijk te voelen zijn. Volgens artikel 135 - 1° van de nieuwe gemeentewet heeft de burgemeester niet alleen de mogelijkheid maar ook de plicht om voor dergelijke duidelijk onstabiele constructies, in het kader van het algemeen belang, maatregelen te nemen, er vertoeven immers regelmatig klanten van de Nieuwe Kring en

Vlaamse Overheid -Ruimte en Erfgoed- moet een dergelijk gebouw, juist vanwege het mogelijk instortingsgevaar, gesloten zijn, er zijn al ongelukken met kinderen bekend omdat ze in zo'n gebouwen gingen spelen.

Veiligheid Personeel.

De familie Bormans heeft ook personeel in dienst wat impliceert dat de werkgever in het kader van het welzijn van werknemers bij de uitvoering van hun werk, een aantal maatregelen moet nemen, zeker in verband met de veiligheid. Bormans beschikt ook over een aantal machines, werkgereedschap. Dergelijk materiaal moet niet alleen jaarlijks aan een keuring door een erkend organisme onderworpen worden -EDTC-, maar de plaats waar dat gereedschap in de Oude Kring wordt geplaatst roept, door de mogelijke onstabiele en de oneffen vloer grote vraagtekens op. Een groot gat in een steunmuur kappen om de tractor door te laten is toch vreemd.

Erik Verbeeck ©

Gat in de muur voor traktor

Het Kadaster werd van de wijzigingen niet geïnformeerd, de laatste gegevens dateren uit 1979 en het nummer 9 is daar niet gekend en wijst naar de gemeente die hen niet geïnformeerd heeft. Het Agentschap Inspectie RWO kan wel optreden, maar vindt dat het de taak

Genk : In 1920 al sprake van discriminatie.

De Tilburgse Fraters werden in 1920 in Waterschei en Winterslag geweerd door de taalpolitiek van de mijnbazen.

Argwanend.

In 1901 werd in de buurt van Genk -As- steenkool ontdekt waardoor Limburg een nijverheidscentrum zou worden. Door de ervaring uit het naburige geïndustrialiseerde Luik en de vrees voor de opkomst van het socialisme en anti-godsdienstige stromingen, bekeek de clerus deze industriële ontwikkeling met argusogen. In 1906 werden de eerste concessies verleend en in 1909 ging er een naar André Dumont.

Scholen in Waterschei.

In Waterschei werden al snel zestig nieuwe werkmanswoningen gebouwd alsook grotere woningen voor de ingenieurs en directieleden, al snel waren er vierhonderd inwijkelingen. In 1910 werd pastoor Jan Heeser aangesteld wiens eerste taak het was om een goed en degelijk katholiek onderwijs op te zetten maar pastoor J.C.Willems was daarmee al begonnen, de Zonhvenaar schakelde voor de jongensschool in Waterschei religieuzen in en deed daarbij beroep op de Nederlandse Fratercongregatie van Zwijzen na onderhandelings die pastoor Willems zelf in Tilburg had gevoerd. De Nederlandse congregatie was aanvankelijk niet erg geneigd om naar België uit te breiden, maar pastoor Willems had hen voldoende kunnen overtuigen, de voorwaarden werden in 1908 door het Nederlandse moederhuis van de Fraters aangenomen.

Bisdom akkoord.

Op 5 augustus 1910 liet de Luikse bisschop Mgr. Martin Rutten het volgende weten: *"Wij verzoeken den Eerw. Broeder Overste van al het mogelijke te doen om aan de nieuwe school te*

Bijna honderd jaar geleden was er in Genk reeds sprake van een zekere vorm van discriminatie, toen gaf men de schuld aan de overwegend Franstalige mijnbazen. Ondermeer J.W. Verwilghen -broer van de Gouverneur van toen- heeft het vertrek van de Fraters in de hand gewerkt. Dat discriminatie in Genk vandaag nog bestaat werd enkele dagen geleden met een dossier dat bij de CGKR werd ingediend, aangetoond.

1e groep mijnwerkers-brancardiers van Waterschei met Kapelaan Deneys in het midden

Waterschei -Genck- de noodige onderwijzers te verschaffen", einde citaat. De Nederlandse Fraters waren sinds 1851 actief en bijgevolg voldoende ervaren, ze hadden in Maaseik ook reeds goed werk geleverd. Op 20 oktober 1910 was er de kerkelijke goedkeuring van de school en er kwam een vestiging van de Fraters in Waterschei.

Kort leven beschoren.

Niettegenstaande de Fraters onder een positief gesternte waren gestart, was hun activiteit in Waterschei van korte duur. In 1917 kregen de Fraters bezoek van de Duitse bezetter die hadden vernomen dat er in Waterschei Franse les werd gegeven. Inderdaad, onder

druk van de Franstalige mijnindustrie werd beslist dat er met Franse les diende gestart. De kloof tussen Vlamingen en Walen werd ook toen al snel groter en dat zou de Nederlandse Fraters de das om doen. De Franstalige bedienden van meneer Coppé en een klacht die men bij Mgr. Lamine over de Fraters had ingediend die onvoldoende Frans zouden kennen, schoot bij de Fraters in het verkeelde keelgat. Ook de broer van Gouverneur Verwilghen schreef een brief en in 1922 verlieten de Fraters Waterschei, ze werden weggepest en gediscrimineerd. Vandaag is men daar in Genk nog niet vies van. Recent werden dan ook dossiers aan de CGKR overhandigd.

Erik Verbeeck ©

Gouverneur Hubert Verwilghen, broer van de mijnindustrie. Op de achtergrond de Oude Kring waar vandaag nog altijd mensen wonen.

Links naar websites ivm dit artikel

<http://verledengenk.skynetblogs.be/archive/2006/12/01/75-jaar-mijnwerkers-brancardiers.html>